

श्री

आत्मानन्द प्रकाश.

दोहरे.

आत्मवृत्ति निर्मल करे, आपे तत्त्व विकास;
आत्माने आराम दे, आत्मानन्द प्रकाश.

पुस्तक ६ कुं.

विक्रम संवत् १९६५. भागशर.

अंक पत्र.

महा मुनिराज श्री विजयानंदसूरिकी मीठी प्रसादी.

जिस प्राणिकुं आत्मबोध नहीं हुआ है सो प्राणी यद्यपि मनुष्य देहवाला है तोभी तिसकुं शास्त्रकार ज्ञानी पुरुषो तो शृंगपुच्छसे रहित पशुहीज कहते हैं, क्युंके तिसकी आहार, निद्रा, भय, अरु मैथुन आदि क्रिया पशुतुल्यही होती है. जिस प्राणिकुं तत्त्ववृत्तिसे आत्मबोध होजाता है, तिससे सिद्धिगति अर्थात् मोक्षकी प्राप्ति दूर नहीं है. जब तलक आत्मबोध नहीं होता है तब तलकही सांसारिक विषय सुखमें लीन रहेता है; जब सकल सुखका निधान रूप आत्मबोध होजावे तब प्राणि-सच्चिदानंद पूर्ण ब्रह्म स्वरूप-अंगत ज्ञान अनंत-दर्शन-अनंत सुख-अरु अनंत शक्तिमान् होजाता है, अरु मोक्ष मेहेलमें अतींद्रिय सुखका आस्वादन करता है.

૯૮

વ્યાપાર વિષે પદ.

વ્યાપાર વિષે પદ.

આધવજી સંદેશે કહેજે શ્યામને-એ રાગ.

વ્યાપારી વ્યાપારે મનડું વાળજે,
કરજે ઉત્તમ સદ્ વસ્તુ વ્યાપાર જો;
કપટ કરીને છેતરજે સહુ કર્મને,
છેતરવા નહિ જીવોને તલભાર જો. વ્યાપારી૦
વિવેક દષ્ટિથી સહુ વસ્તુ દેખજો,
સુખકર સારી વસ્તુનો કર ખ્યારજો;
દાન દયા સંયમ શીયલ ને સત્યતા,
સમતા આદિ વસ્તુનો સ્વીકાર જો. વ્યાપારી૦
સોદાગર સદ્ ગુરૂ જી સાચા માનજો,
લોભાદિક ચોરોનો કરજો ખ્યાલ જો;
લાભ મળે તે સાચવજો ઉપયોગથી,
અનંતર દષ્ટિને કરજો રખવાળ જો. વ્યાપારી૦
સ્વાદ્વાદ દષ્ટિનાં કરજે ત્રાજવાં,
સહુન શીળતા કાતર સારી રાખ જો;
ગજ રાખો વ્યાપારી આતમ જ્ઞાનનો,
સ્થિરતા ગાદી ખેસી સાચું ભાળ જો. વ્યાપારી૦
પ્રતિક્રમણના રોજ મેળથી દેખજો,
દીવસમાં શું મળીયો લાભાલાભ જો;
બાહ્ય લક્ષ્મીની ચંચળતાને વારજો,
જલતું ણિન્દુ પડિયું જેવું ડાભ જો, વ્યાપારી૦
દુઃખને પણ સુખ માની હિમ્મત ધારજો,
પરપરિણુતિ વેશ્યાનો સંગ નિવાર જો;
ક્ષાયિક ભાવે દાનાદિક ગુણ લાભથી,
જન્મ જરાનાં દુઃખ નાસે નિરધાર જો. વ્યાપારી૦
માયાના વ્યાપારો ત્યાગી જ્ઞાનથી,
અનંતરના વ્યાપારે ધરજો ધ્યાન જો;
બુદ્ધિસાગર અનંત સુખડાં સંપન્ને,
આતમ ભાવે સિદ્ધ બુદ્ધ ભગવાનજો. વ્યાપારી૦

સુનિ બુદ્ધિસાગરજી કૃત

‘પદસંગ્રહ’ માંથી.

ગૃહસ્થ ધર્મ.

૯૬

ગૃહસ્થ ધર્મ.

અનુસંધાન ગત અંક ૪ પૃષ્ઠ ૮૪ થી

અતિપ્રકટાતિગુપ્તસ્થાનમનુચિતપ્રાતિવેશ્યં ચેતિ ॥

અર્થ: અતિ પ્રકટ, અતિગુપ્ત અને અનુચિત પાડોશવાળું
(ગૃહ બાંધવાનું) સ્થાન-તે અસ્થાન કહેવાય.

વિવેચન: અતિપ્રકટ, એટલે જેની આબુખાબુએ બીજાં ઘર ન હોતાં ઉજડ જમીન હોય તેવા, સ્થાનમાં ઘર ન બાંધવું; કારણ કે આસપાસ બીજું ઘર ન હોવાથી એવું ઘર એકલું પડે, આ વરણ રહિત થાય, એટલે ચોરાદિને નિ:શંકપણે ચોરી કરવાનું બની આવે. વળી અતિગુપ્તસ્થાન એટલે આસપાસ ચારે બાબુએથી બીજાં ઘરવડે ઠંકાઇ ગયલું સ્થાન-એવા સ્થાનને વિષે પણ ઘર ન બાંધવું કારણ કે, ગુપ્તસ્થાનમાં હોવાથી તે શોભતું નથી; એટલુંજ નહિ પણ અગ્નિ પ્રમુખને ઉપદ્રવ થાય તો તેમાંથી નીકળવું મુશ્કેલ થઈ પડે છે. વળી અનુચિત પડોશી એટલે કોઈ પ્રકારનું વ્યસન સેવનાર પડોશી હોય તો તે ધર્મી પુરૂષોને અયોગ્ય છે, અને એવા પાડોશીવાળું સ્થાન અસ્થાન છે; માટે ત્યાં પણ ઘર બાંધવું; કારણ કે દોષ ગુણ સંસર્ગને લીધે છે; અને કુશીલ પાડોશી હોય તો તેની સાથે બોલવા-ચાલવા-આદિથી દોષ પ્રાપ્ત થાય છે અને તેથી સ્વતઃગુણિ એવા જીવને પણ ગુણની હાની થાય છે.

હવે સ્થાનને વિષે પણ ગૃહ બાંધવાની વિશેષ વિધિ કહે છે:—

લક્ષણોપેતગૃહવાસ ઇતિ ॥

અર્થ: (વાસ્તુશાસ્ત્રને વિષે કહેલાં) (પ્રશસ્ત) લક્ષણો સહિત ગૃહ વસાવવું (બાંધાવવું)

વિવેચન: પ્રશસ્ત એટલે વાસ્તુશાસ્ત્રને વિષે કહેલું સ્વરૂપ જ-શ્રાવનારાં લક્ષણો—તેણે કરીને યુક્ત. દુર્વાપ્રવાળ-કુશાના થડ-સારા-વર્ણ અને ગાંધવાળી મૃત્તિકા-સુસ્વાદજળ-તથા દ્રવ્યનિધાન-ઈત્યાદિ

૧૦૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

વસ્તુઓથી યુક્ત એવી પૃથ્વીને વિષે ગૃહ બાંધવું. વળી એજ શાસ્ત્રને વિષે કહેલાં ધરના વેધ એટલે અપલક્ષણોથી રહિત ધર બાંધવું કારણ કે શુભ લક્ષણોવાળાં ગૃહને વિષે રહેવાથી મનવાંછિત સિદ્ધ થાય છે; અને તેથી વિપરીત વૃત્તનથી વિભવાદિનો નાશ થાય છે.

વળી ગૃહના લક્ષણોનું નિઃસંશય જ્ઞાન કેવી રીતે થાય તે ઉપર કહે છે:—

નિમિત્તપરીક્ષેતિ ॥

અર્થ: નિમિત્ત શાસ્ત્રવડે પરીક્ષા કરવી.

વિવેચન: નિમિત્ત શાસ્ત્ર એટલે શકુન-સ્વપ્ન-ઉપશ્રુતિ (અણુધાર્યો શુદ્ધ સાંભળવાથી કલ્પના કરવી તે) પ્રમુખ અતીન્દ્રિય અર્થના જ્ઞાનના હેતુ-એ હેતુઓ વડે પરીક્ષા કરવી.

તથાડનેક નિર્ગમાદિવર્જનામિતિ ॥

અર્થ: વળી અનેક જવા આવવાના દ્વાર વિનાનું ધર બાંધવું.

વિવેચન: પ્રવેશ-નિર્ગમના અનેક દ્વાર ન રાખવા, કારણ કે અનેક દ્વારને લીધે ગૃહની સમ્યક્ પ્રકારે રક્ષા થતી નથી; અને સ્ત્રીજન તથા વિભવઆદિનો નાશ થાય છે. વળી એ પરિમિત એટલે પરિમાણ વાળાં (બહુ થોડાં) હોય તો ધર રક્ષા બહુ સારી રીતે થાય છે.

તથા વિભવાદ્યનુરૂપો વેષો વિરુદ્ધસામેનેતિ ॥

અર્થ: વળી વિભવાદિને અનુરૂપ વેષધારણ કરવો; એથી વિરુદ્ધનો ત્યાગ કરવો.

વિવેચન: વિભવ એટલે વૃત્ત-વય-અવસ્થા-નિવાસસ્થાન-ઇત્યાદિ; તેને અનુરૂપ, અર્થાત્ લોકને વિષે પરિહાસનું પાત્ર નથાય એવો, વેષ ધારણ કરવો. વળી પગની જંઘા અરધી ઉઘાડી રાખવી, માથે બાંધેલી પાઘડીનું છોશું રાખવું, અત્યન્ત સજ્જડ અંગરથું પહેરવું-ઇત્યાદિ વિરુદ્ધ વેષનો પરિહાર કરવો.

ગૃહસ્થ ધર્મ

૧૦૧

તથા આયોચિતો વ્યય इति ॥

અર્થ: તથા આવકને ઉચિત વ્યય કરવો.

વિવેચન: પોતાને ધન-ધાન્યાદિકની આવક હોય તેના પ્રમાણમાં ખર્ચ કરવો; એટલે તેનો અમુક હિસ્સો પોતાના કુટુંબના ભરણ પોષણમાં વાપરવો. નીતિ શાસ્ત્ર કહે છે કે-પોતાની આવકનો એક ચતુર્થાંશ નિધિની પેઠે જાળવી રાખી મૂકવો; એક ચતુર્થાંશ વ્યાપારને વિષે રાખવો; એટલેજ ધર્મને વિષે વાપરવો; અને બાકીનો એક ચતુર્થાંશ પોતાના કુટુંબના પોષણને અર્થે વાપરવો. વળી જો આવકને અનુચિત ખર્ચ હોય તો તે, રોગ જેમ શરીરને ઓછું કરી નાંખે છે તેમ, દ્રવ્યને ઓછું કરી નાંખી અર્થાત્ પ્રાંતે નાશ કરી પુરૂષને વ્યવહારમાંથી કાઢી નાંખે છે; એટલે કે તે વ્યવહાર ચલાવવાને અસમર્થ થાય છે. માટે આવકને યોગ્ય ખર્ચ રાખવો એ ગૃહસ્થોનો સાધારણ ધર્મ છે.

તથા પ્રસિદ્ધદેશાચારપાલનમ્ ॥

અર્થ: વળી પ્રસિદ્ધ એવો જે દેશાચાર તેનું પાલન કરવું (તે પાળવો)

વિવેચન: શિષ્ટ પુરૂષોને સંમત હોય ચિરકાળથી રૂઢ થઈ ગયેલો, સકળ મંડળના વ્યવહાર રૂપ-લોજન-આચ્છાદન આદિ નાના પ્રકારના કાર્ય રૂપ-એવો જે દેશાચાર તેને પાળવો. તેનું ઉદ્ભવ કરે તો, તે દેશના લોકો સાથે વિરોધ થવાનો અને તેથી પ્રાંતે અશુભ થવાનો સંભવ રહે છે માટે દેશાચાર પાળવો. આના સંબંધમાં લોકોક્તિ પણ એવી છે કે યદ્યપિ સકલાં યોગી છિદ્રાં પश्यति મેદિનીમ્ । તથાપિ લૌકિકાચારં મનસાપિ ન લંચેયત્ ॥ યોગીજનો સમસ્ત પૃથ્વીને છિદ્રવાળી જુએ, અર્થાત્ સમસ્ત પૃથ્વીના લોકોને દોષ યુક્ત સમજે તો પણ તેઓ મનથી પણ લોકાચારનું ઉદ્ભવન કરતા નથી.

તથા ગર્હિતેષુ ગાદમપ્રવૃત્તિરિતિ ॥

અર્થ: નિન્દાપાત્ર એવા આચારને વિષે લેશમાત્ર પણ પ્રવૃત્તિ ન કરવી.

૧૦૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ

વિવેચન: આલોક તેમજ પરલોકને વિષે પણ જોનો આદર નથી નિન્દવા યોગ્ય, એવું જે મધ-માંસ-પરસ્ત્રી-આદિનું-સેવન તે રૂપ પાપકાર્યોને વિષે લેશ પણ પ્રવૃત્તિ નહીં શકવી. કારણ કે શુદ્ધ આચાર સામાન્ય કુળને વિષે જન્મેલા પુરુષોનું પણ માહાત્મ્ય વધારે છે. કહ્યું છે કે ન કુલં વૃત્તહીનસ્ય પ્રમાણમિતિ મે મતિઃ અન્યેષ્વપિ હિ જાતાનાં વૃત્તમેવ વિશિષ્યતે॥ એટલે—સદાચાર રહિત એવા જે પુરુષો—તેમનું કુળ મારે મન પ્રમાણરૂપ નથી; નીચ કુળને વિષે પણ ઉત્પન્ન થયેલા જનોનું વર્તન (આચાર) જ ચઢી જાય છે.

તથા સર્વેષ્વર્ણવાદત્યાગો વિશેષનો રાજાદિષ્ણતિ ॥

અર્થ: વળી સર્વ પ્રાણીના અવર્ણવાદ ત્યજવા; અને રાજા પ્રમુખના (અવર્ણવાદ) તો વિશેષે કરીને ત્યજવા.

વિવેચન: સર્વ પ્રાણીઓના, એટલે કનિષ્ઠ-મધ્યમ-અને ઉત્તમ-એ સર્વેના, અવર્ણવાદ એટલે દોષરૂપ અપવાદનું કહેવું-તેનો ત્યાગ કરવો. અર્થાત્ કોઈનું કંઈ પણ વિરુદ્ધ બોલવું નહિ. વળી રાજાના અવર્ણવાદનો તો વિશેષપણે ત્યાગ કરવો એટલે તેમની વિરુદ્ધના તેમના દોષરૂપી અપવાદ લેશમાત્ર પણ ઉચારવા નહીં. કારણકે એમ અપવાદ બોલનાથી સામાન્ય જન સાથે દ્વેષભાવ ઉત્પન્ન થાયછે, તો રાજાદિકથી તો મહા હાનિ થાય છે. (વિત્ત-પ્રાણ માદિનો નાશ થાય છે.) માટે કોઈના પણ અવર્ણવાદ ન બોલવા.

તથા અસદાચારૈરસંસર્ગ ઇતિ ॥

અર્થ: વળી અશુભ આચરણવાળા જનોનો સંસર્ગ ત્યજવો.

વિવેચન: ભુગારી પ્રમુખ, વ્યસની પુરુષોનો દૂરથીજ ત્યાગ કરવો. અગ્નિ-મરકટી-દુષ્કાળ આદિ ઉપદ્રવોથી. ઉપધાત પામતા દેશાદિકનો ત્યાગ કરવો પડે છે તેમ તેમનો પણ ત્યાગ કરવો.

સંસર્ગ: સદાચારૈરિતિ ॥

અર્થ: સદાચરણી જનોની સાથે સંસર્ગ રાખવો.

ગુહસ્થ ધર્મ.

૧૭૩

વિવેચન: અસદ્ આચરણવાળાઓની સંગતિ ત્યજીને પણ, શુભ આચરણવાળાઓ સંગંધ ન રાખે તો, કોઈ પ્રકારના સદ્-ગુણની વૃદ્ધિ ન થાય. (માટેજ આ સૂત્ર કહેવું પડ્યું છે).

તથા માતાપિતૃપૂજેતિ ॥

અર્થ: વળી માત પિતાની પૂજા કરવી.

ભાવાર્થ: તેમની પૂજા કરવી એટલે તેમને ત્રણે કાળ નમન કરવું. ત્રણે કાળે એટલે પ્રાતઃકાળે, મધ્યાહ્નકાળે અને સાયંકાળે. કહ્યું છે કે માતા-પિતા-કળાચાર્ય-તેમની જ્ઞાતિ-વૃદ્ધ પુરૂષો-અને ધર્મોપદેશકો-એમને શુરૂવર્ગ જાણવો; અને તેમનું, આવે ત્યારે ઉભા થવું-સામા જવું-આસન આપવું-સુખશાંતિ પુછવી-ઇત્યાદિથી, સન્માન કરવું.

આમુષ્મિકયાગેકારણં તદનુજ્ઞયા પ્રવૃત્તિઃ પ્રધાનાભિન-
વોપયનં તદ્ભોગે ભોગોઽન્યત્ર તદનુચિદાદિતિ ॥

અર્થ: (માત પિતાને) પરલોક સંગંધી (ધર્મ) વ્યાપારને વિષે પ્રેરવા, તેમની અનુજ્ઞાને અનુસરીને પ્રવર્તન કરવું, સાર શુક્ત અભિનવ વસ્તુઓ તેમને લાવીને આપવી, તેઓએ ભોજનાદિ લીધા પછી આપણે લેવું, તેમને (કોઈવસ્તુ) અનુચિત હોય તો આપણે તેમના શિવાય તેનો ઉપભોગ કરવો હોય તો કરવો.

વિવેચન: પરલોક સંગંધી ધર્મવ્યાપાર એટલે દેવપૂજા, પ્રતિ-ક્રમણ, પૌષધપ્રમુખ ધર્મકાર્યો.

તથા અનુદ્વેજનીયા પ્રવૃત્તિરિતિ ॥

અર્થ: વળી દોષને પણ ઉદ્વેગ ન થાય એવી પ્રવૃત્તિ કરવી.

વિવેચન: મન વચન અને ક્રિયાથી પણ કોઈને દુઃખ લગાડવું નહિ. કારણકે કોઈને ઉદ્વેગ કરનાર પુરૂષને ક્યાંઈ પણ ચેન પડતું નથી. અથવા તો જેવી પ્રવૃત્તિ તેવુંજ ફળ છે.

૧૦૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

તથા ભર્તવ્યભરણમિતિ ॥

અર્થ: તથા જેઓ ભરણ પોષણ કરવા યોગ્ય છે તેમનું ભરણ પોષણ કરવું.

વિવેચન: માતપિતા, આશ્રિત સ્વજનો તથા સેવકજન આદિનું ભરણ પોષણ કરવું; તેમાં માતપિતા, સતી બાર્યા, અને શક્તિ રહિત એવાં બાળકજન-તેમનું તો અવશ્ય ભરણ પોષણ કરવું. જે વધારે શક્તિ હોયતો દરિદ્ર મિત્ર, પ્રભાવિનાની બહેન, વયો વૃદ્ધ પુરૂષ તથા નિર્ધન થઇ ગયેલ કુલીન માણસ, એ ચારનું પણ પોષણ કરવું.

તથા યથોચિતં વિનિયોગ इति ॥

અર્થ: વળી (ઉપર કહેલા ભરણ પોષણ કરવા યોગ્ય જનો નો) યથોચિત વિનિયોગ કરવો.

વિવેચન: જેમને જે કાર્યને વિષે જોડવાં યોગ્ય લાગે તેમને તે કાર્યને વિષે જોડવાં તેમને યોગ્ય કામકાજ સોંપવા. કારણ કે જે તેઓ કંઈ કામ વિના નવરા બેસી રહે તો, તેમને વિનોદ મળે નહિં એટલે તેઓ વ્યસન પ્રમુખ સેવવા માંડે એટલે તેમની શક્તિ વૃથા ક્ષીણ થાય અને તેઓ નીરૂપયોગી થાય. એટલે પછી તેમના પર અનુગ્રહ કરેલો તે અનુગ્રહ કયો ન કહેવાય પણ વિનાશ કયો કહેવાય. માટે એમને ઉચિત એવાં કાર્યોને વિષે જોડવાં.

તથા તત્પ્રયોજનેષુ વદ્વલક્ષતેતિ ॥

અર્થ: વળી તે પોષ્ય વર્ગના પ્રયોજનોને વિષે બદ્વલક્ષતા રાખવી.

વિવેચન: એ ભરણ પોષણ કરવા યોગ્ય એવા જે માણસો-તેમને ધર્મ-અર્થ-કામ સંબંધી જે પ્રયોજનો અથવા કાર્યો કરવામાં જોડ્યાં હોય તે કાર્યો તેઓ કરે છે કે નહિ, એ બાબતને વિષે બદ્વલક્ષતા રાખવી એટલે ચિત્ત ઉપયુક્ત રાખવું (ચિત્તને ઉપયોગ દેવો). કારણ કે પોષક પુરૂષ ધ્યાન રાખે તો પોષ્યવર્ગ તે તે કાર્યો મન દઇ

ગૃહસ્થ ધર્મ.

૧૦૫

ને કરે છે, અને ધ્યાન ન રાખે તો તેઓ બેસી રહે છે, અને ખાંસે તે કાર્યો કરવા અસમર્થ થાય છે.

તથા અપાયપારિક્ષોઘોગ इति ॥

અર્થ: વળી તે પોષ્યવર્ગની સર્વથા રક્ષા કરવાનો ઉઘોગ કરવો.

વિવેચન: એ આશ્રિતજનોની, આ લોક પરલોક સંબંધી અન-
ચોધી, સર્વ પ્રકારે રક્ષા કરવી. કારણ કે પોષક પુરૂષ સ્વામી કહે-
વાય, અને સ્વામીએ તો પોતાના જનોનું યોગ તેમજ ક્ષેમ કરવું
જોઈએ; એમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે. (વસ્તુ ન હોય તે આપવી એ યોગ;
વસ્તુ હોય તેની રક્ષા કરવી એ ક્ષેમ.)

તથા गह्ये ज्ञानस्वर्गौरवरक्षे इति ॥

અર્થ: વળી (એ વર્ગ) નિન્દા કરવા યોગ્ય થયે છલે, તે
તે વસ્તુના યથાર્થ સ્વરૂપનો નિશ્ચય કરવો, અને પોતાથી ચતા તેના
ગૌરવનું નિવારણ કરવું.

વિવેચન: એ લોકોએ, અથવા સાધારણ રીતે દુરદોષ અન્ય માણસે
કંઈ નિન્દાપાત્ર કાર્ય કર્યું હોય તો, પ્રથમ સઘળી ળીનાથી સારી સીલે
માહિતગાર થવું; અને પછી પોતે તેનું ગૌરવ કરતા અર્થ થવું.
(એટલે અનુમોદના રૂપ દોષના પરિહારને અર્થે, કોઈ પણ કાર્યમાં
તેને અગ્રસર કરવો નહીં.)

तथा देवातिथिदीनप्रतिपत्तिरिति ॥

અર્થ: વળી દેવતા-અતિથિ-અને-દીનજનની સેવા કરવી.

વિવેચન: દેવનું પુજન કરવું, અતિથિને અન્નપાન આપવું, અને
દીનજનને દાન આપવું ઇત્યાદિ ઉપચાર ગૃહસ્થજને કરવા યોગ્ય છે.

तदौचित्याबाधनमुत्तमानेदर्शनेनेति ॥

અર્થ: ઉત્તમ પુરૂષના દ્રષ્ટાંતને અનુસરીને, તે દેવાદિકના
બિચિતપણાનું ઉદ્ધાધન ન કરવું.

ટીકા: તે દેવાદિકની ઉત્તમ-મધ્યમ-જન્યરૂપે જે સેવા

૧૦૬

આત્માનાં ૬ પ્રકારો.

તેનું ઉદ્ધાન ન કરવું; કારણ કે એમ કર્ચાથી, સર્વ છતાં મુષ્ક નહીં થાય છે. ઉત્તમ પુરુષના દક્ષાંતનું કારણ એ કે એઓ ઉદાર ચિત્તવાળા હોય છે અને સ્વપ્નમાં પણ તેમની પ્રકૃતિ વિકૃતિ પામતી નથી. માટે દેવાદિકની નિત્ય સેવા કરવી ઉચિત છે; વિશેષપણે તેા લોજન પહેલાં.

તથા સાત્મ્યતઃ કાલભોજનમિતિ ॥

અર્થઃ વળી પ્રકૃતિને અનુકુળ હોય એવું લોજન લેવું, અને તે સમય થયે લેવું.

વિવેચનઃ પ્રકૃતિને અનુકુળ લોજન લેવાનું કારણ એ કે જે અશન-પાન આદિ તે લે છે તે તેની પ્રકૃતિને અનુકુળ હોય તે જ તે સુખી થાય છે. સમય થયે લોજન લેવું એટલે ક્ષુધા લાગે ત્યારે લેવું. ક્ષુધા ન હોય ને અમૃતનું લોજન કરે તેા પણ તે વિષ થાય છે. વળી ક્ષુધાનો સમય ઉદ્ધાન પણ ન કરવો. કારણ કે એમ કરવાથી દેહ દુર્બળ થાય છે. માટે જે સમયે ક્ષુધા લાગે તેજ વખતે લોજન કરવું; અને તે પણ પ્રકૃતિને અનુકુળ હોય તેનું જ કરવું.

તથા કૌલ્યત્યાગ ઇતિ ॥

અર્થઃ વળી લોહુપીપણાનો ત્યાગ કરવો.

વિવેચનઃ વળી ઉપર કહ્યું તે ઉપરાંત વિશેષ એ ધ્યાનમાં રાખવાનું છે કે અતિ આકાંક્ષા કરીને અધિક આહાર ન કરવો. કારણ કે પરિમિત આહાર એજ ળહુ આહાર છે; અને અધિક આહારથી તેા, વમન, અતિ દરત કે મૃત્યુ એ ત્રણમાંથી એક થયાવિના રહેતું નથી. એવી રીતે જમવું કે અવસરે પાછી ક્ષુધા લાગે, અને જઠરાગ્નિ મંદ ન પડી જાય. લોજનના પ્રમાણ વિષે કંઈ સિદ્ધાન્ત નથી. જેવી જેની જઠરાગ્નિ તેના પ્રમાણમાં એ લેવાય કે, સુખેથી પાચન થાય તેટલું જમવું.

તથા અજીર્ણે અભોજનમિતિ ॥

ચુદ્ધસ્થ : બર્મ.

૧૦૭

અર્થ: વળી અજીર્ણ થયે છતે ન જમવું.

વિવેચન: પૂર્વે લીધેલો આહાર જીર્ણ ન થયો હોય, અર્થાત્ જર્યો ન હોય, પર્યો ન હોય તો ભોજનનો સર્વથા ત્યાગ કરવો. કારણ કે પ્રથમનું ભોજન પર્યા વિના નવો આહાર લેવો એ સર્વ રોગનું મૂળ છે.

તથા વળાપાયે પ્રતિક્રિયોતિ ॥

અર્થ: વળી બળનો નાશ થયે છતે પ્રતિક્રિયા કરવી.

વિવેચન: શરીરના સામર્થ્યની હાનિ થયે છતે તેનો ઉપાય કરવો. અત્યન્ત પરિશ્રમ પરિહરવો અને સ્નિગ્ધ તથા અત્થ ભોજન લેવું" ઇત્યાદિ. ઉપાય કરવાનું કારણ એકે બળ એજ જીવિતનું મૂળ છે માટે શરીરને વિષે, યોગ્ય સામર્થ્ય રાખીને, સર્વ કાર્યને વિષે યત્ન કરવો.

તથા અદેશકાલચર્યાપરિહાર ઇતિ ॥

અર્થ: વળી અયોગ્ય દેશને વિષે તથા અયોગ્ય કાળને વિષે વિચરવું નહિ.

વિવેચન: અયોગ્ય દેશકાળ=ઉપદ્રવયુક્ત દેશકાળ. જે દેશને વિષે ચૌરાદિનો ઉપદ્રવ હોય ત્યાં વિચરવું નહિ. વળી અયોગ્યકાળ એટલે દુષ્કાળ નજ્યાં હોય ત્યાં વિચરવું નહિ.

તથા યથોચિતલોકયાવેતિ ॥

અર્થ: વળી યથોચિત લોક યાત્રા કરવી.

વિવેચન: જેમ જેને ઉચિત હોય તે પ્રમાણે લોકોના ચિત્તને અનુસરવા રૂપ વ્યવહાર રાખવો. એવા વ્યવહારનો અતિક્રમ કર્યે છતે લોકના ચિત્ત વિરાધવાધી, તેમના ચિત્તને વિચ્છે પોતાની અનાદેયતા એટલે અવગણના થાય છે. માટે જે લોકવિરૂદ્ધ હોય તેનો ત્યાગ કરવો.

તથા હીનેષુ હીનક્રમ ઇતિ ॥

અર્થ: વળી હીનને વિશે હીનક્રમ કરવો.

૧૦૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

વિવેચન: પોતાના કર્મ દોષથી, જાતિવિદ્યાદિગુણોએ હીન-એવા જે લોક તેમને વિષે લોકયાત્રાનું 'ઓછાપણું' કરવું. અર્થાત્ હીન એવા પણ લોકો કાંઈક અનુવર્તનીય છે; અપેક્ષા રાખવા યોગ્ય છે; ઉવેખવા યોગ્ય નથી. કારણ કે તેઓ પણ હીન:ગુણપણાને લીધે પોતાના આત્માને તે પ્રકારની પ્રતિપત્તિને અયોગ્ય માનીને, ઉત્તમ લોકોની દુરકોઈ અનુવૃત્તિથી પોતાને કૃતાર્થ માનતા છતાં ચિત્તને વિષે ઉલ્લાસ પામે છે.

તથા અતિસંગર્જનમિતિ ॥

અર્થ: વળી અતિશય પરિચય વર્જવો.

વિવેચન: કોઈની સાથે અતિશય પરિચય નજ રાખવો; કારણ કે એથી ગુણવાન્ પુરૂષોનો પણ અનાદર થાય છે.

તથા વૃત્તસ્થજ્ઞાનવૃદ્ધસેવેતિ ॥

અર્થ: વળી સદાચરણી અને જ્ઞાનવૃદ્ધ પુરૂષોની સેવા કરવી

વિવેચન: હેય અને ઉપાદેય વસ્તુવિભાગનો નિશ્ચય-તે જ્ઞાન-જેની સેવા કરીએ તેના ગુણ, સેવા કરનારને વિષે આવે; માટે આવા ઉત્તમ પુરૂષોની સેવા કરવી એમ કહ્યું છે.

તથા પરસ્પરાનુપધાતેનાન્યોન્યાનુવદ્ધત્રિવર્ગપતિપત્તિરિતિ ॥

અર્થ: વળી પરસ્પર અનુબદ્ધ એવા ધર્મ-અર્થ-અને કામને અન્યોઅન્ય ઉપધાત ન થાય તેવી રીતે, પ્રતિપાદન કરવા.

વિવેચન: ત્રિવર્ગ એટલે ધર્મ-અર્થ અને કામ. ઉત્તમ અને મોક્ષને આપનારો-તે ધર્મ; જેનાથી સર્વ પ્રયોજનની સિદ્ધિ થાય તે અર્થ; અને જેથી, સર્વ ઇન્દ્રિયોને કલ્પિત રસથી વ્યાસ-એવી પ્રીતિ મળે તે કામ. એ ત્રણેનું સેવન કરવું તેમાં પરસ્પર ઉપધાત ન થવા દેવા; જેમકે ધર્મનો ઉપધાત થાય તેવી રીતે અર્થને અને કામને ન સેવવા. કારણ કે ધર્મનો ઉપધાત કરીને મેળવેલું ખન તો ખીનજો અનુભવે છે; અને પાપનું ભાજન પોતે ખાયછે. એવા અધર્મીનું ભવિષ્યમાં પણ કંઈ કદયાણુ થતું નથી. વળી

આપણો વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદ્દય વિચાર. ૧૦૯

અર્થને તથા કામને પડતા મુકીને એકલા ધર્મની પણ ઉપાસના ન કરવી, કારણકે એ તો ચત્તિનોજ ધર્મ છે; ગૃહસ્થનો નહિ. ગૃહને વિષે રહેનારને તો અર્થ-કામનું પણ આરાધન કરવું જોઈએ; કારણકે એ વિના ધર્મ સમ્યક પ્રકારે આરાધી શકાતો નથી,

અપૂર્ણ.

આપણો વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદ્દય વિચાર.

ઉદ્દય વિચાર.

અનુસંધાન ગત અંક ૪ પૃષ્ઠ ૯૨ થી.

દ્રવ્યાધિકારી સલાહકાર મંડળ—

કોન્ટ્રીનસના કાર્યમાં ફતેહની પુરવણી કરવાનું કામ દ્રવ્યાધિકારી મંડળે પોતે કર્તવ્ય રૂપેજ કરવું. દરેક જિલ્લા, પ્રાન્ત, શહેર અને ગામડાના દરેક કત્તા (શાખા ધર્મ-ભાગ વિભાગ) વાર જામે શ્રીમાન આગેવાનોના સમુદ્ધને એકત્ર કરી તે માંહે અમલદાર અને ગ્રામ્યુએટ વર્ગના અવાજ સાડુ થોડી એક જગ્યા રહેવા દેવી. દરેક સ્થળના કત્તા વાર આગેવાનોને માથે થોડી થોડી જવાબદારીનું કર્તવ્ય કર્મ-ખેત્ર મુકીને કાર્ય વિશેષ મતાનુસારે શરૂ કરવું. સૌથી પ્રથમ આપણા મુખ્ય સાતે જાતાઓની ભિન્ન ભિન્ન સ્થળે વેરાએલી સઘળી રકમો એકઠી કરી સંભાળી નોંધી જાહેર કરી લોક મત માગી તે દ્રવ્યનો સદુપયોગ કરવા સાડુ સરળતા થાય તે માટે, તરતજ એક પંથને દો કાજ બને એવા હેતુએ એક 'જૈન બેન્ક' સ્થાપવાનું મહાભારત મહાપુણ્યનું અને મહા મહોત્સવનું શુભ કાર્ય કરવાથી આ સત્તાનું જળ જામશે તે કાર્ય કરવું. આ ઉપરાન્ત દરેક પ્રકારના ફંડનો હવાલો આ બેન્કનેજ સોંપવો. દ્રવ્યાધિકારી સલાહકાર બેન્કના આગેવાનોએ પ્રજાના સામાન્ય લાભનું

૧૧૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

અને ધર્મના કાર્યભારનું સર્વ દ્રવ્ય આ મંડળની સત્તા નીચે અહીં આ બેન્કમાં એકઠું કરી કરાવીને તે પછી બહાર રીતે તેનો સદ્વ્યય કર્યો જવો, દરેક વ્યક્તિએ બહોળો ભાગે દ્રવ્ય વ્યયના સદ્માર્ગ માટે આ બેન્કને ધરતી-ગણવી; અને તે માર્ગે જ પોતાનો લાભ સચવાય એવું કરવું—કરાવવું. ધર્મના અને બહાર હીતના દરેક કાર્યો આ બેન્ક માર્ગે મંડળની સત્તા નીચે કોન્ટ્રોલરની સલાહ સૂચના પ્રમાણે કરવા, અને કોઈ ઇચ્છે-માગે યા કહે તો તેને તેના દ્રવ્યવ્યયની ગોઠવણ કરી આપવાની સગવડ રાખવી. સામાન્ય હિતના દ્રવ્ય ફંડનો હવાલો બહાર થયા પછી તે ફંડનું દ્રવ્ય ખાનગી આસામીના કબજામાં રહેતો તેને અપ્રમાણિક તથા અયોગ્ય ફંડ ઠરાવવું, કારણ કે તેમ કરનારને ફંડનું બા દ્રવ્ય રકમનું નામ પોકારી-પોકરાવી બહાર કરી ખ્યાલી કીર્તીનો લાભ લેવા શિવાય અન્ય શુભ આકાંક્ષા પ્રસિદ્ધ થતી નથી-જણાતી નથી; સ્વેચ્છાએ વ્યય કરવા જતાં કદ્યાણુને બદલે અહિતનો પણ સંભવ છે. આ રીતે સર્વ બહાર ધર્મ સ્થાપનું અને બહાર હીતનું સામાન્ય દ્રવ્ય કોષધિકારી સલાહકાર મંડળે એક સત્તા નીચે લાવતા માટે ઘણી અડચણ પડશે, અને તેમ કરવામાં ઘણા વર્ષો પણ કદાચ વીતી જશે; તોપણ જ્યારે તે સંપૂર્ણ દ્રવ્ય એક સત્તા નીચે આવી જશે ત્યારેજ તેની સગવડો તેમજ અગવડો ધ્યાનમાં આવતી જશે. જે જે સ્થળના જે જે ખાતાનું દ્રવ્ય એકઠું થાય તે તે સ્થળે તે તે ખાતાના ખર્ચના પ્રમાણમાં અમુક વાર્ષિક રકમ ઉપયોગ અર્થે આપ્યે જવી અને તે દ્રવ્યવ્યયનો રીપોર્ટ દર વર્ષે માગ્યે જવો, તથા તે સાથેજ અન્ય આવકનો હિસાબ પણ દરવર્ષે માગી લેવો. આ ઉપરથી જે જે સ્થળે વિશેષ આવક હશે તેવે સ્થળે ખર્ચ પુરતું આપી વધારાની આવકમાંથી અન્ય જે જે જગ્યે નિરાધાર ખાતા હોય તે તે જગ્યે તે તે ખાતામાં અમુક ખર્ચ ભેગી વ્યાજબી રકમ આપી તે તે ખાતાઓ તે તે સ્થળમાં નીભાવી શકાશે. ધ્યાનમાં રાખવાનું એ કે દરેક સ્થળના દરેક ખાતાવાર આવક

આપણા વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદ્યમ વિચાર. ૧૧૨

જાવકના હિસાબ સહિત વિગતે રીપોર્ટ તો માગ્યેજ નવા, અને ઉપજના પ્રમાણમાં ચોક્કસ રકમના હવાલા તેઓના કમળમાં રહેવા દેવા. રીપોર્ટ પુરા ન પાડી શકે તે જગ્યાઓના વહિવટ કર્તાઓને નાલાયક તથા અવિશ્વાસપાત્ર ઠરાવવા. વળી આ બેઠકના સ્થળેથી પણ તમામ ખાતાવાર આવક જાવકના હિસાબનાં શેજવ્યય અને દરેક ગામના દરેક ખાતાના જમે ઉધાર સહિત વાર્ષિક રીપોર્ટ બહાર પડવો જોઈએ. આ ઉપરાંત નવા ફંડ ઉભા કરનારાઓએ આ દ્રવ્યાધિકારી મંડળ પાસેથી એક સર્ટિફિકેટ-ખાત્રીપત્ર મેળવવું અને તે ખાત્રી પત્ર સિવાય હર-કોઈ ફંડમાં કોઈ પણ શખ્સે એક રાત્રી પાછું કે કુટી બદામ પણ ન આપવી. ખાત્રીપત્રનો હેતુ એજ કે મૂળ-મુખ્ય મંડળને તે ફંડનો રીપોર્ટ જાહેર કરવો જોઈએ.

દ્રવ્યાધિકારી મંડળનો કાર્યક્રમ—

જે જે કાર્યો કોન્સ્ટ્રન્સ મંડળે વચન રૂપે બહાર પાડી સુચવ્યા હોય તે તે કાર્યોને મદદ રૂપ પ્રત્યક્ષ કરવા માટે દ્રવ્યાધિકારી મંડળે તત્પર થવું,—એટલે કે નિરાધાર લોકોના ઉદ્યમ સાડૂ સ્થાપિત ફંડોનો ઉપયોગ વિશેષ લાભદાયક થાય તે માટે નીચેની યોજનાઓ વિચારવા જેવી લાગે છે;—ઉદ્યોગ હુન્નરના નાના પ્રકારના હાથ પગના અને બને તેા યાંત્રિકજાના કારખાનાઓ ઉપરાંત ઘેરમાં રહીને કરી શકાય એવા ધંધાઓની નિરાધાર બાળક તથા સ્ત્રી વર્ગ વિશેષે કરીને વિધવા સ્ત્રીઓ માટે થઈ શકે તેવી પ્રથમ સગવડ કરવી. દેશને વિશેષ ઉપયોગી વસ્તુઓ બનાવવા માટે કારખાનાઓ ઉભા કરવા, તેમાં બાળક, સ્ત્રી અને પુરૂષ વર્ગને ક્રમવાર સ્થાન આપીને ગોઠવવા, તે કારખાનાઓમાં ઉત્પન્ન થતા માલની સ્વદેશી દુકાનો પણ જાતેજ ઉધડાવવી; અને આ રીતે વગર નફે વેચાય ત્યાં સુધી પણ તે કારખાના અને દુકાનોને નામે તે નિરાધાર સમુદાયને નબાવ્યા જવું. સ્ત્રીઓના ઘેર બેઠે થયેલા કામના નમુનાઓ ખરીદી લઈ તેમને તેજ

૧૧૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

રીને પેટ પુરતુ ઉત્તેજન તો આપ્યેજ જવું; અને ઉદ્યમના સાહિત્યો તેના નિરાધાર (સ્ત્રી) વર્ગને તેમને ઘેર બેઠાં ઉદ્યમ અર્થે મફત પહોંચાડતા જવું. તદ્દન અશક્ત સ્ત્રી વર્ગને તેમની થોડામાં થોડી પહોંચાની રકમનું પેટ પુરતું વ્યાજ અને અમુક વયની વૃદ્ધ સ્ત્રીઓને તો આ પ્રકારના ઉદ્યમના ઉત્તેજન અર્થે, કામ કર્યા પછી અમુક વર્ષે, જીવન સુધીનું પેન્શન જેવું ઠંઠક આપવાની ગોઠવણ કરવી. આ પ્રકારના કારખાના અને સ્વદેશી સ્ટોર તથા ગૃહ ઉદ્યમની ગોઠવણથી નિભાવ કરવાના પ્રથમ કર્તવ્ય પછી ભવિષ્યની પ્રજા સારૂ ઐદ્યોગીક શાળાઓ ખોલવી, અને તે શાળામાં તેજ પ્રજાનું પ્રાથમિક શીક્ષણ પણ તેજ સાથે શરૂ થાય-રહે-કરાય તેવી ગોઠવણ રચવી કે જેથી ઉદ્યમ પ્રાપ્તિને માટે બહુ મોડું ન થાય કે કમવત સમય ન ખોવો પડે.

શિક્ષણ ક્રમ,—

પાંચ વર્ષની ઉમ્મર સુધી વડિલ વાલી-માતૃપિતાના હાથ નીચે ઉછર્યા પછી સાત વર્ષની ઉમ્મર સુધી-એટલે કે બે વર્ષ લગી શારીરિક ખીલવણી સાથે ધર્મના સામાન્ય પાઠ માટેજ ફક્ત, તે બાળકો આ શાળામાં આવે, સાતથી દશ વર્ષની ઉમ્મર સુધી-ત્રણ વર્ષ લગી માતૃભાષા, ધર્મ-ભાષા અને રાજભાષા-એ ત્રણ ભાષાઓના વ્યવહારીક, નૈતિક, અને દેશ તથા ધંધાને ઉપયોગી જ્ઞાનની સગવડ રાખીને દશથી સોળ વર્ષની ઉમ્મર સુધી-છ વર્ષ લગી તે ત્રણ ભાષા જ્ઞાનના વિસ્તાર સાથે દરેક જણને અનુકુળ બુદ્ધિ બતાવના પ્રકારનું હુત્તર ઉદ્યોગનું પૂર્ણ જ્ઞાન આપવામાં આવે એવી ગોઠવણ તે શાળામાં કરવી જોઈએ. સોળ વર્ષની ઉમ્મર પછી સોળથી અઠાર વર્ષની ઉમ્મર સુધી-બે વર્ષ લગી સ્વદેશના-જ, જન્મભૂમિથી દોઢ દૂરના વિભાગમાં પ્રેક્ટીકલ મોલેજ-અનુભવ જ્ઞાન સારૂ મોકલવાની જરૂર વિચારવી-ગોઠવણ કરવી. અઠારથી એકવીસ વર્ષની ઉમ્મર સુધી-ત્રણ વર્ષ લગી સ્વદેશપાર;

આપણે વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદય વિચાર. ૧૧૩

જન્મભૂમિના દેશથી દૂર-વિદેશ-દરિયા પારની કોઈ અન્યભૂમિમાં તેજ જાતના ઉદ્યોગ હુત્તરના વિશેષ જ્ઞાન માટે ત્યાંની સ્કૂલ, કોલેજ કે કારખાનામાં રહેવા મોકલવાની સહાયતા આપવી. ત્યાંથી અહીં-સ્વદેશમાં આવ્યા પછી એકવીસથી ચોવીસ વર્ષની ઉંમર સુધી-ત્રણ વર્ષ સુધીને માટે આ દેશના તેના શિક્ષણ પ્રાપ્ત થયેલા કારખાનામાં ચોક્કસ લવાજમે તેની મોકલવણ કરવી, તે વેળાથી દ'પત્તિ ધર્મનું જ્ઞાન શરૂ કરાવવું. ત્યાર પછી તેને સ્વાતંત્ર્ય-છુટ આપવી. આ સર્વ શિક્ષણક્રમ માટે તેવી શાળાઓના અને તેમાંના અભ્યાસીઓને આદિથી અન્ત સુધીના ઉત્તેજન અર્થે સ્કોલરશીપ તથા ફેલોશીપ સ્થાપની; વધુ હિંમત અને અજ્ઞાસ ઉત્તેજન અર્થે આરોગ્યતાના મુળ પાઠરૂપ-વીર્ય પરિપક્વતાનું સાધન જે બ્રહ્મચર્ય તે પાળવા-પળાવવા માટે વિદ્યાર્થી અવસ્થા સુધી અદાર, એકવીસ, ને છેલ્લે ચોવીસ-પચીસ વર્ષની ઉંમર પર્વત કૌમાર્યવૃત્ત પાળનાર, તથાનુત્તે સ્થીતિ અનુભવનાર યુવાન વિદ્યાર્થીને સગવડ ઉપરાન્ત અમુક પ્રકારના નાના મોટા પ્રાઈઝ-ધનામ અને મેડલ-ચાંદ આપવા.

આ ઉપરની શિક્ષણશાળા ને, “ દેશોદયશિક્ષણ શાળા ” એ નામ આપીશું. આથી વિશેષ સુંદર નીજું નામ શોધ્યું પણ મળતું નથી; તેમજ દેશના ઉદય માટે આ પ્રકારની શાળા અને શિક્ષણક્રમ સિવાય અન્ય કશું વિશેષ લાયક શોધ્યું મળવાનું પણ નથી.

કન્યાશાળા,—

કન્યાઓ માટે પાઠશાળાઓ જુદી રાખવી. પાંચથી સાત વર્ષની ઉંમર સુધી કસરતશાળા તથા ભક્તિપાઠ. ત્યારપછી સાત થી દશ-ત્રણ વર્ષ સુધી માતૃભાષા અને ધર્મ-ભાષા, તે સાથે અ-વહારોપયોગી સામાન્ય ગણીત તથા નીતિમય બાળ-અંતર્યામી ઉપયોગી ચરિત્રોના પાઠોનું શિક્ષણ. દશથી બાર વર્ષનીવય સુધી શીવણ, ગુંથણ,

૧૧૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ચિત્રણ, રસોઈ, તે ઉપરાન્ત ભરત વિગેરેનું જ્ઞાન. આરથી પંદર વર્ષની વય સુધી દેશનો વર્તમાન ઇતિહાસ, દેશનું સામાન્ય ભુગોળ જ્ઞાન, સ્ત્રી નીતિધર્મ-આવશ્યક શિક્ષાસૂત્રો, માતૃધર્મ, આરોગ્યતાના નિયમો, માંદાની માવજત વિગેરે પ્રકારનું અમૂલ્ય જ્ઞાન આ મોટી ઉમ્મરે મળવું જોઈએ. આ પ્રકારના સ્ત્રી ઉપયોગી જ્ઞાન પછી સોળમે વર્ષે બ્રહ્મચર્યના નીયમોનું સમજાવું પૂર્વક જ્ઞાન આપવું. આ ઉપરાન્ત તેજ વર્ષની વયે લગ્ન સંબંધીની જવાબદારીનું અને સ્વધર્મનું જ્ઞાન આપી “સ્વલગ્નમાં સત્તાધિકારી દેવી” તરીકેનું પૂર્ણ જ્ઞાન કરાવવું. ‘સ્વાશ્રયી લગ્ન’ ના જ્ઞાનથી પસંદગીના લગ્નનો વિચાર તરતજ ઉત્પન્ન થશે, અને ‘ભવિષ્યના જીવન સાથી-પતિ’ પરત્વે સ્વધર્મ તથા સ્વશિક્ષિત જ્ઞાન બુદ્ધિવટે પતિ તરીકેની જવાબદારી-જોખમદારીનું જ્ઞાન હોવાથી શરૂ થશે. આ ઉપરથી એમ નથી સમજવાનું કે લગ્નની બાબતમાં માતા પિતાની સત્તા યા જવાબદારી એકી થઈ જશે. અલગત એટલું તો થશે કે અયોગ્ય વસ્તુ વિચારથી તો તે વાત (જ્ઞાન તથા જ્ઞાન) સદા બીહીવડાવશેજ, અને તે વ્યાજબીજ છે કે તેમ થવુંજ જોઈએ. આ ઉપરાન્ત આ પસંદગીની પૂર્ણતાને માટે જ્ઞાનના સમય સુધી-પંદર સોળ વર્ષ લગી-તદ્દન કૌમાર્ય જીવન રહે એવા ઉપાયો યોજવા; અને તે સાડ વડિલોને-મુખ્ય કરીને માતાઓને-પુત્રી માતાને, સ્વપુત્રીના ઉત્તમ શિક્ષણ, ને શરિર આરોગ્ય તથા દીર્ઘઆયુષ્ય ઉપરાન્ત ઉત્તમોત્તમ પ્રજોત્પત્તિના લાભાર્થે પકવ વય સુધી કૌમાર્યજીવનના એટલે પંદર સોળ વર્ષની બાળ વય સુધી બ્રહ્મચર્ય પાળવાના લાભ સમજાવવા અને જની શકે તથા યોગ્ય લાગે તો તેવી કન્યા અને માતાઓને ઉત્તેજન તરીકેઈનામ વિગેરે સ્કોલરશીપ આપવાના પ્રચાર શરૂ કરવા.

સ્ત્રીશાળા,—

માતાઓ તથા પુરુષવયવાન સ્ત્રીઓ પુત્ર પુત્રીઓના ભલાને માટે

આપણો વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદય વિચાર. ૧૧૫

કળવાયદી હોવી જોઈએ. આ પ્રકારના લાભ સારૂ અજ્ઞાન સ્ત્રી વર્ગને સજ્ઞાન બનાવવા માટે સ્ત્રીશાળાની પણ જરૂર છે. મહાન્ સ્ત્રીઓના જન્મ ચરિત્રાનું તથા ઉદ્યમ ધંધાનું સામાન્ય શિક્ષણ આપવા સાથે પુત્ર પુત્રી પ્રત્યે સ્વભાતાનું માતૃ દર્તવ્ય, પતિ ભક્તિ, આતિથ્ય સેવા, માંદાની માવજત, બાળ સંરક્ષણ અને પોષણ, તથા શરીર આરોગ્યનું સામાન્ય જ્ઞાન અને ધર્મભક્તિ લાવનું બાન વિગેરે પ્રકારના ઉપદેશને સરલતાથી સ્ત્રી શિક્ષકોજ સમજાવે તો તેવી અજ્ઞાન તથા પુખ્ત વયની સ્ત્રીઓ પણ સદ્ગુણશાળી બની શકે.

પુરૂષ પાઠશાળા,—

અજ્ઞાન સ્ત્રીઓને સજ્ઞાન બનાવવાના સાધનભૂત તેવાજ (સજ્ઞાન) પુરૂષોની પણ બહુજ જરૂર રહે છે. આપણામાં તેની પણ મોટે ભાગે ખોટજ છે. વર્તમાન સમયની સભા-સમાજો આ કાર્ય ભાષણ શ્રેણીથી પાર પાડી શકે; પરંતુ તેઓનો માર્ગ અન્ય દીશાએ વહન કરતો જાય છે. કરી શકાય તે માત્ર ક્રી રીડીંગ રૂમ અને ક્રી પુસ્તકાલય તથા જાહેર ઉપદેશક વક્તાઓના મુખે નિયત કરેલા ભાષણ ગૃહમાં ઇનામી ભાષણશ્રેણી શરૂ કરાવી તેઓને સુધારવાનો માર્ગ લેવાની જરૂર છે, આવા ભાષણથી વાંચનરૂચી વધારીને સ્વધર્મ-કરજ સમજના સ્વકર્તવ્યમાં દીન થવાની છજ્જા-સાવાળા તેઓ બને એજ માત્ર થઈ શકે એવું છે.

ધોરણ ક્રમ તથા સ્થાન સંગવડ—

આવા ઉપરના સર્વ પ્રકારના શિક્ષણ ક્રમ સારૂ ધોરણવાર વાંચન બુકો નવી રચી તૈયાર કરવાની જરૂર છે. ધર્મ અને નીતિ તથા ઉદ્યમ-એ ત્રણે જ્ઞાનના ધોરણો સંબંધી જૂદી જૂદી બુકો રચવી અને તે પણ કન્યા અને બાળકના શિક્ષણ ક્રમ જૂદા જૂદા રાખી જૂદી જૂદી બુકો રચવી; એજ રીતે માતાઓ તથા પકવ ઉમરની સ્ત્રીઓ માટે પણ નિરાળી વાંચન બુકો રચવી જોઈએ, વળી તે ધોરણોની રચના પણ પ્રાથમીક અને ઔદ્યોગીક એમ બે ભા-

૧૧૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ગમાંવહેચી નાંખવી જોઈએ. સ્થાનની બાબતમાં કન્યા અને પકવ વયની સ્ત્રીઓની શિક્ષણશાળા એકજ સ્થળે હોય તો ચાલી શકે. બાળક તથા યુવાનોની શિક્ષણશાળાનું સ્થાન સ્ત્રી જાતથી જુદું અને દૂર જોઈએ. આ દરેક-બંને જાતિના શિક્ષણ સ્થાનને લગતા પુસ્તક સંગ્રહશાળા, વાંચનશાળા, ન્યુઝ પેપરરૂમ, વ્યાયામશાળા, બાષ્પગૃહ, પ્રાર્થનાગૃહ, લોજીંગ-રહેવાની-રૂમ, બોર્ડીંગ રૂમ-લોજનગૃહ, પાઠશાળા, પ્રાથમિક શિક્ષણગૃહ કે તથા ઔદ્યોગિક શિક્ષણાલય એવા પ્રકારના જુદા જુદા ભાગ વિભાગની સગવડ હોવી જોઈએ. આ સર્વ સગવડ મોટામોટા શહેરોમાંજ બની શકે એવી છે; તોપણ નાના શહેરોમાં પણ જે કંઈ જુજ પ્રમાણમાં થઈ શકે તે પ્રબલિય વિચાર પ્રમાણે સ્વતંત્ર શિક્ષણ આપાય તો દેશ કે સાતિ, કુટુંબ કે સ્વજાત, વા પ્રબલ કે સંતાન સર્વ કે એક વ્યક્તિ માત્રજ પણ ત્યારેજ ઉન્નત થઈ શકે-જરૂરી થઈ શકે.

આ સાથેજ બને તેટલું દરેક શહેરમાં શાળા બે-ક અને તે વડેજ સસ્તા બાડાની ચાલીઓ, ફ્રી સ્વદેશી આયોગાલય, સ્વદેશી સ્ટોર, સ્વદેશી આયોગીક કારખાના, ઓર્ફનેજ-અનાયાલય, ધર્મશાળા, વાંચનશાળા, પુસ્તકાલય, બાષ્પગૃહ, વિગેરે ગોઠવણથી પ્રબળ બહુ કરવું; અને તેજ પોતાનું બહુ સમજવું.

શિક્ષણ સમય.

ઠાંડીની મોસમમાં-કન્યાઓ તથા બાળકોને માટે સવારના નવથી અગીઆર અને જપોરના બેથી ચાર એમ બે હફતે માત્ર દિવસનો ચાર કલાકનોજ ટાઇમ પ્રાથમિક શિક્ષણ સમય સુધી લેવો. યુવાનો માટે ઔદ્યોગિક શિક્ષણ સાંઝ અગીઆરથી પાંચ અને રાતના આઠથી નવ સુધી. ઉનાળામાં બાળક તથા કન્યાને સવારના આઠથી દસ અને જપોરના ત્રણથી પાંચ પ્રાથમિક શિક્ષણ આપવું; યુવાનોને માટે ઔદ્યોગિક શિક્ષણ સાંઝ સાંતથી દસ અને ત્રણથી પાંચ તથા રાતના આઠથી

આપણે વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદ્દય વિચાર. ૧૧૭

નવ સુધીનો વખત રાખવો. એ રીતે પ્રાથમિક શિક્ષણ સારૂ ચાર કલાક અને તે પછી બે હકતે, તથા ઔદ્યોગિક શિક્ષણ સારૂ અતુ પ્રમાણે ઠંડી વેળા બે હકતે અને ગરમી વેળા ત્રણ હકતે છ કલાકનું શિક્ષણ આપવું. અઠવાડિક એક દિવસ પાળવો. સ્ત્રી વર્ગ માટે બારથી ત્રણ કલાક લગી અને પુરૂષો માટે રાત્રીના નવથી દશ સુધી એક કલાકનો સમય રાખવો.

કાર્ય સરલતા તથા સફળતા—

સુપરિણામ માટે બન્ને પ્રકારના શાખા મંડળો-કોન્ફરન્સ અને કોષાધિકારી સલાહકાર-દરેક પ્રાંત અને જિલ્લા તથા અનુકુળ શહેરમાં સ્થાપવા જોઈએ. આસપાસના પ્રદેશની સ્થિતિનું અવ લોકન કરી દેશ સ્થિતિ તથા દ્રવ્ય વ્યયની આવક ખર્ચ સાથે થતા જતા સુધારાનો રીપોર્ટ બહાર પાડી મુખ્ય મંડળ તરફ મોકલીઆપી લોકરૂચીસંપાદન કરી કુલ રિપોર્ટ પ્રસિદ્ધ કરવાની ફરજ આ મંડળને માથે રહેવી જોઈએ. ખાનગી આશામીના કબજામાં રહેલ ધર્મસ્થાનના દ્રવ્ય ફંડની માહિતી સાથે વીગતો અને અન્ય સ્થાવર તથા જંગમ મીલકતની હકીકત પ્રકટ કરી લોકોમાં જાહેર કરી મુખ્ય મંડળને રીપોર્ટ કરી સહાય આપે, અને સ્વ વિચારના લોકોને તે (મંડળ) માં જુજ ફીથી કે કોલેજી દાખલ કરી લોકમત કેળવતા જઈ સ્વકર્મ સહેલું કરે એ આ મંડળનું કર્તવ્ય હોવું જોઈએ. વળી લોકહિતના સાર્વજનિક કાર્યો તરફ દ્રષ્ટી કરતા જઈ પોતાના વિચારો દર્શાવતા રહે અને લાભદાયી કાર્યોના ફતેહની પુષ્ટી અર્થે અન્ય જોઈતી સર્વ અનુકુળ સહાય આપે, અને વધારે જરૂર પડે તો મુખ્ય મંડળ તરફથી પણ તેવી સહાય અપાવવા માટે બનતું કરે, તો પછી સર્વ વસ્તુ સહેલ અને નજીક છે.

દ્રષ્ટિગત પરિણામ,—

હવે આ ઉપરથી તો સમજાઈ આવ્યું હશે કે જે કરવાનું છે તે કર્તવ્યરૂપે-પરિણામી-ફળદાયી થવા માટે દ્રવ્યા-

૧૧૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ધિકારી મંડળના ઉપરજ મોટો આધાર રહે છે; અને કોન્ફરન્સ ને મસ્તકે તો માત્ર ઉપદેશકપણુનું જ કાર્ય બાકી રહે છે; કે જે ઉપદેશનું કાર્ય બળવતાં દ્રવ્યની જરૂરીઆત જોડેતી નથી તેથી પ્રમાણમાં તે સહેલું જ છે; પરંતુ આ અહીં તો બન્ને પ્રકારની (ઉપદેશક અને દ્રવ્યધારી બન્ને) સત્તાનો ખીચડો વર્તમાન વેળાએ કોન્ફરન્સ પોતાને મસ્તકે ધરી-ઓઠી લીધો છે; જેથી કોન્ફરન્સ સ્વકર્તવ્ય (ઉપદેશ) કરી શકતી નથી પણ અન્ય કાર્ય-દ્રવ્યકાર્યમાં માથું મારવા જાય છે એટલે સર્વ કાર્ય-બાંને કાર્યનું-અને ખાસ કરીને તો પોતાના કાર્યનું ‘ મહત્વ ’ પણ ગુમાવી બેઠી છે. આ રીતે આજ સુધી, ‘ કોન્ફરન્સ ’ શ્રીમાન લોકોને આવકાર માત્ર દેવામાં જ તમાશગીરના ટોળાના ઠઠારા ઉપરાન્ત બહુ સાર જેવું મેળવી શકી નથી કે દેખાડી શકી નથી. એક નજીવી ટાંકણીના નાનકડા કહેવાતા કારખાનામાં પણ સંખ્યાબંધ લોકોએ કમવારનું કામ સ્વમસ્તકે બૂદું બૂદું વહેંચી લીધેલું હોય છે તોજ તે નજીવું કામ પણ થઈ શકે છે તો આતો આપણા-મનુષ્યના-સાવિત્રીની શરૂઆતના આ મહાન કાર્યના કમની વહેંચણી તો જેટલી મોડી થશે તેટલું પાછળજ હઠવનું થશે એ દેખીતું જ સામાન્ય જુદિએ જ જણાય આવે એવું છે.

કાલ્પનિક શંકા નિવારણ—પ્રશ્ન—

કોઈ કહી શકશે કે જ્ઞાન વિગેરે સાર્વજનિક ખાતાના રૂપેયા ધર્મસ્થાનમાં વપરાયા વગર અને છુપેસ્થાને-ખાનગી ગૃહસ્થ પાસે પણ કેટલા પડ્યા છે વા હશે ? અરે ! કોઈ પાસે પણ તેની માહિતી વા નોંધ કે ખાત્રી લાયક મંસારા સરખી પણ ચાલે દાક્ષત છે ? કોઈ પણ કહી શકશે કે દેવ દ્રવ્ય જીર્ણોદ્ધાર તથા તીર્થ રક્ષણ માટે ન વાપરી શકાય ? કોઈ પણ કહી શકશે કે એક મંદિરનું ધન વસ્તુ ખીજ સ્થળના મંદિરને ન ખપે ? કોઈ પણ કહી શકે એમ છે કે સાધારણ દ્રવ્યનો તોડો હોય તો મુ-

આપણા વર્તમાન ઇતિહાસ અને ઉદય વિચાર. ૧૧૯

ખાઈના ગોડીજના દેરાસરજનો દેવ દ્રવ્યના છ આના સાધારણ દ્રવ્યમાં ત્રાપવાનો નીચમ અયોગ્ય ગણાય ? કોઈ કહેશે કે દેવ દ્રવ્યની સલામતી-સાર્વજનિક દ્રવ્યની સલામતી (જૈન) જોઈ શિવાય છે ? કોઈ કહેશે કે ઉપરનો માર્ગ ઉત્તત નહિ પણ વિપરિત પ્રુદ્ધિએ દર્શાવવામાં આવ્યો છે ? કોઈ પણ કહેશે કે સાતે ખાતાનું દ્રવ્ય સર્વ સ્થળે જુદું જુદું વા એક સત્તા નીચે એક સ્થાનમાં એકઠું કરી બાલાંસ અને વ્યય રહેવા દઈ વ્યય કરવા સાફ અન્ય દ્રવ્ય માટે યાચના કરતા ફરવામાં લાભ છે ? વળી કોઈ પણ કહેશે કે તે અન્ય દ્રવ્ય યાચનાનો બોલોસામાન્ય વર્ગ ઉપર જરાએ નથીજ પડવાનો ? આ પ્રશ્ન અને હકીકતપરથી કોઈને જરા પણ શંકા રહે એવું છે કે લેખક અગ્રાહ્ય (દેવ વા સાધારણ સાર્વજનિક) દ્રવ્યપર ત્રાપ મારવાનું કહે છે ?-કે અયોગ્ય માર્ગે વ્યય કરવાની સૂચના જેવો આ ઉદ્દેશ તત્ત્વ માત્ર પણજ ગણાવે છે ? અથવા તો લોકમત પણ આ કથનને અયોગ્ય કહી શકે એવો જરા પણ વિપરિત ઉદ્દેશ આ વિષયમાં છે ? આ વિષયમાં ઉદય વિચાર સાથે ધાર્મિક તથા સાર્વજનિક દ્રવ્યની સલામતીનો ઉદ્દેશ નથી જણાતો ? અલબત્ત સંગ્રહિત દ્રવ્યનો વ્યય કરવાની સૂચના તો આમાં છેજ; પણ તે તે યોગ્ય બાબતમાં યોગ્ય જગ્યાએજ કરવામાં આવી છે અને તે તેમજ સમજવું. થોડું દ્રવ્ય પણ સંગ્રહ કરવું પડ્યું રહે ત્યાંસુધી બિપ્રુકૃત્તિ કર્યે જવી તે સારા વિચારનું લક્ષણ છે એમ કોઈ પણ કહી શકશેજ નહિ-કદી પણ નહી. વળી એકઠો કરવામાં આવેલો સંગ્રહ પણ સલામત જગ્યાએ હોય તો અડચણ વેળાએ જરૂરની મદદ મળી શકે છે અને લોક વિધાસ ટકી શકે છે. અન્ય વ્યક્તિ શંકા કરે તે પહેલાંજ આટલું નિરાકરણ કરવું યોગ્ય લાગ્યું છે.

સંક્ષેપ સાર—

આ રીતે સાર એજ કે છુટી છુટી વ્યક્તિના ઉદયનો સરવાળો તેજ સમુહ ઉદય અને સમુહનો ઉદય તેજ વ્યક્તિ માત્રનો ઉદય. આજ રીતે સ્વર્થ તેજ પરમાર્થ અને પરમાર્થ તેજ સ્વર્થ

૧૨૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

એ ઉચ્ચત્તમ હેતુવડે તદ્દન શક્ય સમજવું. જાને પ્રકારનાં સમુદ્ધે સંપત્તી છુટા થઈ પોતાની ફરજ સંભાળવાની વિશેષ જરૂર છે. તે શિવાય આગેવાનોપર દેશોદય, સાતિ ઉદય, અને વ્યક્તિ ઉદયના સંબંધમાં જે જે દોષારોપણ આક્ષેપો ફેંકવામાં આવે છે તે અસત્ય ઠરશે નહિ. દ્રવ્યવાળાએ દ્રવ્ય અને બુદ્ધિવાળાએ બુદ્ધિ વ્યય કરવા શિવાય તત્કાળ અન્ય પ્રકારના ફંડને નામે કે ખર્ચને યા ધર્મને નામે સામાન્ય વર્ગપર જોજો મુકવો તે એક શ્રાપ સમાનજ થઈ પડશે. વર્તમાન સમયે જન્મ પામતા નવા નવા પ્રકારનાં અનેક ફંડો-ફરજ્યાત વા ધર્મ-કીર્તિને નામે આડ-મ્ખરિક પ્રસિદ્ધ ખર્ચો સામાન્ય વર્ગનેજ નીચેવનારાજ માત્ર બિલ્લુક ગુલામો બનાવનારા છે તે કોઈથી ના કહી શકાય એમ નથી. દરેક જાહેર જગ્યા કે કો-ફરન્સ વેળાએ સામાન્ય વર્ગ કે નોકર વર્ગ, વિધવા કે બાળક, ધર્મને નામે ડગ ભરવામાં કે પ્રભુ ભક્તિમાં પણ દ્રવ્ય વ્યયનો કેટલો ભાર વહન કરે છે, તે શ્રીમાન વર્ગે કદી પાશુ વિચાર્યું હોય એમ લાગતું નથી. ખાત્રીથી કહેવું પડશે કે શ્રીમાનોને તે વિષેનું સ્વપ્નું પણ નથી. સાર એજ કે સાર્વજનિક સ્થળના સર્વ દ્રવ્ય બંડોળને એકઠું કરી ‘દ્રવ્યધારી’ તથા ‘ઉપદેશક’ એમ બે બુદ્ધિ મંડળોએ નામાર્થમય ફરજ બજાવી લોકહિત માર્ગે વળતું એજ અમારો ઉદય વિચાર હ્રાત તરત તો દર્શાવી શકે છે. ઇત્યલમ્

A STUDENT